

RICHARD
OSMAN

*Kým
zomrie,
posledný*

DIABOL

„Richard Osman
vás zakaždým pobaví.“
Publishers Weekly

Kým
zomrie
posledný
DIABOL

**RICHARD
OSMAN**

*Kým
zomrie
posledný*
DIABOL

Z angličtiny preložila
TAMARA CHOVANOVÁ

slovar

Copyright © Richard Osman 2023

All rights reserved.

Slovak editon © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024

Translation © Tamara Chovanová 2024

Cover by Richard Bravery

ISBN 978-80-556-6291-6

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*S láskou a vďakou Fredovi a Jessie Wrightovcom.
Vždy budete na začiatku môjho románu.*

Štvrtok 27. decembra, 23.00

Kuldeš Šarma dúfal, že je na správnom mieste. Zaparkoval na konci škvarovej cesty z oboch strán lemovanej stromami, v tej tme stro-
my pôsobili démonicky.

Keď zhruba o štvrtej popoludní sedel v zadnej miestnosti vo
svojom obchode, dospel k rozhodnutiu. Trublica ležala na stole pred
ním, z rádia znela skladba Mistletoe and Wine.

Vybavil dva telefonáty a teraz bol tu.

Vypol reflektory, sedel v úplnej tme.

Je to čertovsky riskantné, to vedel, ale ťahalo mu na osemde-
siat, tak kedy by bolo lepšie riskovať? Čo najhoršie sa môže stať?
Nájdu ho a zabijú?

Určite urobia jedno i druhé, ale bude to až také zlé?

Myslel na svojho priateľa Stephena. Ako teraz vyzerá. Strate-
ný, zamĺknutý, pochudnutý. Čaká to aj jeho? Ako sa kedysi spolu
dobro zabavili, celá partia. Aký hurhaj narobili!

Kuldešov svet stíchol. Stratil manželku, priateľov, chýbal mu
hukot života.

A potom prišiel muž s touto trublicou.

Kdesi v diaľke presvitalo pomedzi stromy slabé svetlo. V chlad-
nom tichu vrčal motor. Začalo snežiť a dúfal, že cesta nazad do Brigh-
tonu nebude veľmi zradná.

Cez zadné okno preniklo svetlo, blížilo sa iné auto.

Buch, buch, buch, tak mu tlklo srdce. Takmer zabudol, že je tam.

Teraz nemal so sebou tú truhlicu, ale bola v bezpečí, takže aj on bol momentálne v bezpečí. To bola jeho poisťka. Len potreboval získať trochu času. Ak ho získa, potom...

Reflektory prichádzajúceho auta mu ožiarili zrkadlá, vzápätí svetlá vypli. Kolesá so škripotom zastali, motor ticho priadol, nato znova nastala tma a ticho.

Tak teda poďme na vec. Má vystúpiť? Počul, ako sa zabuchli dvere na aute, blížili sa kroky.

Snežilo čoraz hustejšie. Ako dlho to potrvá? Samozrejme, bude musieť vysvetliť, čo je s tou truhlicou. Uistiť tú osobu. Dúfal, že potom znova vyrazí na cestu, prv než sa sneh zmení na poľadovicu. Cesty budú smrteľne nebezpečné. Rozmýšľal, či...

Kuldeš Šarma videl záblesk strely, ale bol mŕtvy, skôr než by začul výstrel.

PRVÁ ČASŤ

Tak na čo čakáš?

1

Streda 26. decembra, okolo poludnia

„Kedysi som bol ženatý s ryšavou ženou zo Swansea,“ povedal Mervyn Collins.

„Chápem,“ odvetila Elizabeth. „Zdá sa, že sa za tým skrýva príbeh.“

„Príbeh?“ Mervyn pokrútil hlavou. „Nie, rozišli sme sa. Veď poznáte ženy.“

„Poznáme, Mervyn,“ prikývla Joyce a nabrala si na vidličku yorkshirský puding. „Veru áno.“

Ticho. Počas tohto jedla nezavládlo ticho prvý raz, pomyslela si Elizabeth.

Bol druhý sviatok vianočný a partia sedela spolu s Mervynom v reštaurácii v Coopers Chase. Všetci mali na hlavách farebné papierové korunky z obalov krekerov, ktoré priniesla Joyce. Joycina korunka bola veľká, každú chvíľu jej mohla spadnúť. Ronova bola zas malá, ružový krepový papier mal na sluchách napnutý.

„Naozaj vás nenahovorím na kvapku vína, Mervyn?“ spýtala sa Elizabeth.

„Alkohol na obed? Nie,“ odmietol Mervyn.

Partia strávila prvý sviatok vianočný oddelene. Elizabeth musela priznať, že to mala ťažké. Dúfala, že v ten deň jej manžel Stephen ožije, vyjasní sa mu myseľ a bude spomínať na minulé Vianoce, ale nie – pre Stephena boli teraz Vianoce ako hociktorý

iný deň. Prázdna stránka na konci starej knihy. Striasla sa pri predstave, aký rok ju čaká.

Všetci sa dohodli, že na druhý sviatok vianočný zájdu na obed do reštaurácie. Joyce sa v poslednej chvíli spýtala, či môže pozvať aj Mervyna. Žil v Coopers Chase už niekoľko mesiacov a zatiaľ len začínal nadväzovať priateľstvá.

„Tieto Vianoce trávi celkom sám,“ povedala Joyce a dohodli sa, že ho pozvú. „Dobrý nápad,“ poznamenal Ron a Ibrahim dodal, že v Coopers Chase ide o to, aby sa na Vianoce nikto necítil sám.

Elizabeth pochválila Joycinu veľkorysosť a vyhlásila, že v istom svetle pôsobí Mervyn príťažlivo, čo Joyce potešilo. Mal drsný waleský prízvuk, tmavé obočie aj fúzy, strieborné vlasy. Elizabeth začínala chápať, aký typ Joyce priťahuje, a zdalo sa jej, že je to „niekto celkom príťažlivý“. „Vyzerá ako záporný hrdina z telenovely,“ utrúsil Ron a Elizabeth s radosťou prijala jeho názor.

Zatiaľ sa pokúšali rozprávať s Mervynom o politike („to nie je moja oblasť“), o televízii („tá je zbytočná“) a o manželstve („kedysi som bol ženatý s ryšavou ženou zo Swansea“ a podobne).

Priniesli Mervynovi jedlo. Odolal Joycinej morke a kuchár súhlasil, že mu vypraží nórskeho homára a k tomu pridá zemiaky.

„Vidím, že máte rád homára,“ Ron ukázal na Mervynov tanier. Elizabeth musela uznať, že sa usiloval.

„V stredu si vždy dávam nórskeho homára,“ súhlasil Mervyn.

„Dnes je streda?“ spýtala sa Joyce. „Počas Vianoc vždy strátim prehľad, nikdy neviem, aký je deň.“

„Je streda,“ potvrdil Mervyn. „Streda dvadsiateho šiesteho decembra.“

„Vedeli ste, že nórsky homár sa nazýva aj morská klobása?“

„Áno, vedel som to,“ prikývol Mervyn.

Elizabeth rozlúskla v priebehu rokov aj tvrďšie oriešky, než bol Mervyn. Raz musela vypočúvať sovietskeho generála, ktorý za tri mesiace v zajatí nepovedal ani slovo, a s ňou o hodinu spieval piesne Noëla Cowarda. Joyce pracovala na Mervynovi už niekoľko týždňov, odkedy skončili prípad Bethany Waitsovej. Zatiaľ z neho vytiahla, že bol riaditeľom školy, bol ženatý, má tretieho psa a má rád Eltona Johna, ale nebolo toho veľa.

Elizabeth sa rozhodla, že skočí do rozhovoru rovnými nohami. Niekedy treba pacienta prebrať k životu šokom.

„Tak teda odhliadnuc od našej záhadnej priateľky zo Swansea, Mervyn, ako vyzerá váš ľúbostný život?“

„Mám jednu lásku,“ priznal Mervyn.

Elizabeth si všimla, že Joyce zdvihla jemné obočie.

„Paráda,“ ozval sa Ron. „Ako sa volá?“

„Tatiana,“ odvetil Mervyn.

„Krásne meno,“ poznamenala Joyce, „no počujem o nej prvý raz.“

„Kde trávi Vianoce?“ zaujímal sa Ron.

„V Litve,“ prezradil Mervyn.

„Klenot Baltu,“ vyhlásil Ibrahim.

„Nie som si istá, či sme ju už videli v Coopers Chase,“ nadhodila Elizabeth. „Odkedy ste sa sem prisťahovali.“

„Vzali jej pas,“ vysvetlil Mervyn.

„Bože!“ zvolala Elizabeth. „To je hrozné! Kto jej ho vzal?“

„Úrady,“ zamrmľal Mervyn.

„To neznie dobre,“ Ron pokrútil hlavou. „Prekliate úrady.“

„Isto vám hrozne chýba,“ ozval sa Ibrahim. „Kedy ste ju naposledy videli?“

„Ešte sme sa nestretli,“ Mervyn odstránil tatársku omáčku z homára.

„Ešte ste sa nestretli?“ prekvapila sa Joyce. „To je nezvyčajné!“
„Nemal som šťastie,“ vyhlásil Mervyn. „Zrušili jej let, potom jej ukradli peniaze a teraz jej vzali pas. Zaľúbenci to nikdy nemajú ľahké.“

„Veru,“ súhlasila Elizabeth, „nikdy.“

„Ale keď jej vrátia pas, príde, nie?“ spýtal sa Ron.

„Plánujeme to,“ povedal Mervyn. „Mám to pod kontrolou. Poslal som jej bratovi nejaké peniaze.“

Partia prikyvovala, pozerali jeden na druhého, Mervyn zatiaľ jedol homára.

„Mimochodom, Mervyn,“ Elizabeth si mierne upravila papierovú korunku, „koľko ste mu poslali? Teda, tomu bratovi.“

„Päťtisíc,“ odvetil Mervyn. „Dokopy. V Litve vládne hrozná korupcia. Každý podpláca každého.“

„To som nevedela,“ poznamenala Elizabeth. „V Litve som prežila pekné časy. Chuderka Tatiana. A tie peniaze, čo jej ukradli, ste jej takisto poslali vy?“

Mervyn prikývol. „Poslal som jej ich a colníci jej ich zhabali.“

Elizabeth doliala priateľom víno. „Už sa tešíme, že sa s ňou stretneme.“

„Veľmi,“ súhlasil Ibrahim.

„Hoci – tak mi napadlo, Mervyn,“ dodala Elizabeth, „že keď si od vás nabudúce bude pýtať peniaze, mohli by ste mi to oznámiť. Mám dobré styky a mohla by som vám pomôcť.“

„Naozaj?“ začudoval sa Mervyn.

„Samozrejme,“ uistila ho Elizabeth. „Ozvite sa mi... no skôr, nie až keď budete mať znova smolu.“

„Ďakujem,“ povedal Mervyn. „Veľa pre mňa znamená. Už dávno mi nikto nevenoval pozornosť.“

„No ja som vám v posledných týždňoch upiekla dosť koláčov,“ podotkla Joyce.

„Viem, viem,“ prikývol Mervyn, „no mal som na myslí ľúbostný vzťah.“

„Moja chyba,“ vzdychla Joyce a Ron sa napil, aby potlačil smiech.

Mervyn bol nekonvenčný hosť, ale Elizabeth sa v posledných dňoch naučila, aké je to dať sa unášať prúdom života.

Morka s plnkou, balóniky a papierové girlandy, krekerky a klobúky. Fľaša dobrého červeného vína, v pozadí obľúbené vianočné piesne. Priateľstvo a Joycino neúspešné flirtovanie s Walesanom, ktorý bol podľa všetkého predmetom celkom vážneho medzinárodného podvodu. Elizabeth si vedela predstaviť aj horší spôsob, ako stráviť sviatky.

„Tak teda šťastné Vianoce želám!“ Ron zdvihol pohár.

Všetci si s ním štrngli.

„A šťastnú stredú dvadsiateho šiesteho decembra vám želám, Mervyn,“ dodal Ibrahim.

2

Mitch Maxwell by bol inokedy vzdialený stovky kilometrov, keď vykladali zásielku. Prečo riskovať? Nebude predsa v sklade, keď sú tam drogy, nie? Ale toto z pochopiteľných dôvodov nebola obyčajná zásielka. A čím menej ľudí do toho bolo zapojených, tým lepšie vzhľadom na súčasné okolnosti. Prestal poklopkávať prstami len vtedy, keď si obhrýzal nechty. Zvyčajne nebýval nervózny.

Okrem toho bol druhý sviatok vianočný a chcel vypadnúť z domu. Potreboval ísť von. Deti sa hore hrali a on sa pobil so svokrom, lebo sa pohádali, kde predtým videli jedného z hercov v seriáli *Zavolajte sestričky, vianočný špeciál*. Svokor bol momentálne na pohotovosti v Hempsteadskej nemocnici so zlomenou sánkou. Manželka aj svokra obviňovali Mitcha, netušil prečo, a tak si pomyslel, že diskrétnosť je lepšia stránka odvahy, a zdalo sa mu celkom výhodné prejsť autom stošesťdesiat kilometrov do východného Sussexu, aby dohliadol na vykladanie zásielky.

Prišiel sa uistiť, že jednu obyčajnú truhlicu s heroínom v hodnote stotisíc libier vyložia z nákladného auta rovno z trajektu. Nebolo to veľa peňazí, ale o to nešlo, išlo o to, že zásielka prešla cez colnicu.

Sklad sa nachádzal v priemyselnom parku, postavili ho na poľnohospodárskej pôde, kedysi obrábanej, sedem kilometrov

od južného pobrežia. Pred stovkami rokov tam zrejme stáli stodoly a stajne, rástla tam kukurica, jačmeň a ďatelina, klopotali konské kopytá, a teraz tam boli zhrdzavené sklady, ojazdené volvá a popraskané okná. Staré vŕzgajúce kosti Británie.

Celý pozemok ohradzoval vysoký železný plot, aby sa dnu nedostali zloději, zatiaľ čo vnútri vybavovali obchody skutoční lumpi. Na Mitchovom sklade sa vynímala hliníková tabuľa s nápisom SUSSEXSKÉ LOGISTICKÉ SYSTÉMY. V susednom hangári sídlili DOPRAVNÉ RIEŠENIA BUDÚCNOSTI, S. R. O., za tým nápisom sa skrývali ukradnuté drahé autá. Naľavo mobilná bunka bez tabule – viedla ju žena, s ktorou sa Mitch ešte nestretol, ale podľa všetkého produkuje extázu a pasy. V odľahlom rohu bol obchod s vínom BRAMBER – NAJLEPŠIE ANGLICKÉ ŠUMIVÉ VÍNO. Mitch nedávno zistil, že je to skutočný biznis. Viedli ho súrodenci, brat so sestrou, veľmi milí ľudia – na Vianoce každému darovali debničku šumivého vína. Bolo lepšie ako šampanské a do istej miery viedlo k pästnému súboju s jeho svokrom.

Mitch nevedel, či brat so sestrou z firmy Bramber tušia, že sú jediná legitímna spoločnosť v celom priemyselnom parku, ale raz ho videli, ako kupuje kušu od firmy Dopravné riešenia budúcnosti, a ani okom nemihli, takže sa mu zdali spoľahliví. Mitch mal podozrenie, že na anglickom šumivom víne sa dá dobre zarobiť, a rozmyšľal, že do toho zainvestuje. Nakoniec sa na to vykašľal, veď aj na heroíne sa dá dobre zarobiť a človek by sa mal držať toho, v čom sa vyzná. Ale keď začali problémy, prehodnotil názor.

Dvere na sklade boli zatvorené a zadné dvere na nákladnom aute otvorené. Dvaja muži – vlastne jeden muž a jeden chlapec – vykladali kvetináče. Minimálny personál. Vzhľadom na situáciu Mitch im musel povedať, aby dávali pozor. Samozrejme, malá kisňa skrytá medzi paletami, to bol najdôležitejší tovar, ale

to neznamenalalo, že nemohli zarobiť pár libier aj na kvetináčoch. Mitch predával kvetináče záhradkárstvám na juhovýchode a bol to dobrý legitímny biznis. A nikto nezaplátí za prasknutý kvetináč.

Heroín bol v malej hlinenej kisni, vyzerala stará, ako nudná záhradkárska nádoba, keby niekto prišiel sľadiť. Fádna dekorácia. To je ich bežný trik. Niekde na farme v Helmande uložili do tej kisne heroín a zatvorili ju. Niekto z Mitchovej organizácie – tou nepríjemnou úlohou poverili Lennyho – bol v Afganistane, aby na to dohliadol, uistil sa, že heroín je čistý a nikto sa ho nepokúšal okradnúť. Hlinená kisňa sa potom vďaka Lennymu dostala do moldavského mesta, kde rozumeli biznisu, tam ju starostlivo ukryli medzi stovky hlinených kvetináčov a cez Európu ju previezol istý Garry, ktorý mal záznam v trestnom registri a nemal čo stratiť.

Mitch sedel vo svojej kancelárii na medziposchodí v zadnej časti skladu a škrabal si nápis *Bob má rád snaživcov* vytetovaný na ramene. Everton prehrával s Man City 2 : 0, čo sa dalo predvídať, ale aj tak ho to zlostilo. Ktosi kedysi Mitchovi navrhol, aby sa pridal do ich spoločnosti a kúpil evertonský futbalový klub. Lákalo ho to, vlastniť klub svojej mladosti, to áno, bola to jeho životná vášeň, ale čím dlhšie teraz sledoval futbalový biznis, tým viac bol presvedčený, že by sa mal radšej držať heroínu.

Práve mu prišla esemeska od manželky Kellie.

Otec je doma z nemocnice. Hovorí, že ťa zabije.

Pre iných by to možno bola metafora, ale Mitchov svokor bol šéfom jedného z najväčších manchesterských gangov a raz daroval Mitchovi na Vianoce policajný elektrický paralyzér, naňho si teda bolo treba dávať pozor. Ale každý si musí dávať pozor

na svokrovcov, nie? Mitch veril, že všetko dobre dopadne – oženil sa s Kellie z lásky, boli celkom ako Romeo a Júlia, a spojili Liverpool s Manchestrom. Mitch jej odpísal:

Povedz mu, že som mu kúpil Range Rover.

Na chatrné dvere na jeho kancelárii ktosi zaklopal a dnu vošiel jeho zástupca Dom Holt.

„Všetko je v pohode,“ oznámil mu Dom. „Kvetináče sú vyložené, tá kisňa je v trezore.“

„Ďakujem, Dom.“

„Chceš to vidieť? Nevyzerá to pekne.“

„Nie, ďakujem, starec,“ odvetil Mitch. „Netúžim byť bližšie.“

„Pošlem ti fotku,“ navrhol Dom. „Aby si to videl.“

„Kedy to odchádza?“ Mitch si uvedomoval, že ešte nie je všetko v suchu, ale najviac sa bál colníkov. Určite je už všetko v poriadku, nie? Čo by sa ešte mohlo pobabrať?

„O deviatej ráno,“ odvetil Dom. „Obchod sa otvára o desiatej. Pošlem s tým chlapca.“

„Dobre,“ povedal Mitch. „Kam to pôjde? Do Brightonu?“

Dom prikývol. „Do starožitníctva. Ten chlapík sa volá Kuldeš Šarma. Nie je to náš človek, nie ten, čo inokedy, ale jediný bude mať otvorené. Nemal by s tým byť problém.“

Man City strelilo ďalší gól a Mitch zvrátil tvár. Vypol iPad – nebude sa viac jedovať, nepotrebuje to.

„Nechám to na teba. Mal by som ísť domov,“ vyhlásil Mitch. „Mohol by tvoj chlapec ukradnúť ten Range Rover, čo parkuje pred vinárstvom, a odviezť ho do Hertfordshiru?“

„Bez problémov, šéfko,“ súhlasil Dom. „Má len pätnásť, ale tie autá jazdia samy. Tú kisňu môžem doručiť ja.“

Mitch vyšiel zo skladu požiarnym východom. Nevidel ho nikto okrem Doma a toho chlapca a s Domom chodil do školy, v skutočnosti z nej oboch vyhodili, takže si nerobil obavy.

Dom sa prisťahoval na južné pobrežie pred desiatimi rokmi po tom, čo podpálil nesprávny sklad, a všetku logistiku riešil mimo Newhavenu. Bol veľmi užitočný. Navyše tam boli dobré školy, takže Dom bol šťastný. Jeho syn sa práve dostal do Kráľovského baletu. Všetko sa vyvíjalo priaznivo, len posledných pár mesiacov to haprovalo. Ale už sú za vodou. Pokiaľ sa teraz niečo nepokašle. No zatiaľ to ide ako po masle.

Mitch zakrúžil plecami, chystal sa domov. Jeho svokor nebude nadšený, ale dajú si pohár piva, pozrú si seriál *Rýchlo a zbežilo* a udobria sa. Možno mu spraví monokel pod okom – musí mu to dovoliť, veď aj on mu vrazil –, ale Range Rover by ho mal uchlácholiť.

Jedna malá kisňa a vynesie to sto litrov. Pekná práca na druhý sviatok vianočný.

Čo bude pozajtra, to už nie je Mitchova záležitosť. Jeho úlohou bolo dostať tú kisňu z Afganistanu do malého starožitníctva v Brightone. Keď si ju niekto vyzdvihne, Mitchova úloha sa skončí. Na druhé ráno vojde do obchodu muž, alebo aj žena, ktovie, kúpi kisňu a odíde. Skontroluje, či je v nej to, čo má byť, a peniaze hneď nabehnú Mitchovi na účet.

Ba čo viac, bude vedieť, že jeho organizácia nie je v ohrození. Posledných pár mesiacov to bolo dosť drsné – prehliadky v prístavoch, zatýkanie šoférov, zatýkanie poslíčkov. Preto si pri tejto zásielke dával veľký pozor a rozprával sa len s ľuďmi, ktorým mohol veriť. Skúmal situáciu.

Odzajtra už nebude musieť myslieť na škaredú hlinenú kisňu. Zhrabne peniaze a ide sa ďalej.

Keby sa Mitch bol pozrel doľava, keď vychádzal z priemyselného parku, bol by videl kuriéra na motorke, ktorý parkoval v odstavnom pruhu. A bol by si pomyslel, že stojí na nezvyčajnom mieste v nezvyčajnom čase v nezvyčajný deň. Ale Mitch toho muža nevidel, takže si to nepomyslel a veselo sa viezol domov.

Motorkár zostal na mieste.

3

Joyce

Znova zdravím!

Včera som nepísala do denníka, lebo bol prvý sviatok vianočný a nejakto to na mňa doľahlo. To sa stáva, nie? Baileys, sladké koláče a televízia. Podľa Joanny bolo v byte trochu horúco, a keď som s tým niečo urobila, bolo trochu chladno. Joanna má v celom byte podlahové kúrenie a rada mi to pripomína.

Všade navôkol mám vianočné ozdoby a pri pohľade na ne sa usmievam. Červené, zlaté a strieborné ozdoby sa ligocú vo svetle, na stenách mám pozdravy od starých aj nových priateľov. Na vrchole stromčeka (nie je živý, nikomu to nepovedzte, je umelý, ale nikdy by ste to neuhádli) je nasadený anjel, ktorého vyrobila Joanna na základnej škole z toaletnej rolky, zo staniolu a z čipky, na drevenú varešku nakreslila tvár. Dávam ho na stromček už dobrých štyridsať rokov. Pol života!

Prvých štyri-päť rokov bola Joanna veľmi hrdá a vzrušená, keď videla na špici na stromčeku svojho anjela, potom sa asi dva-tri roky hanbila a napokon tridsať rokov chudáka anjela vyslovene nenávidela. No posledných pár rokov som si všimla, že jej vzťah k nemu sa zlepšil, a keď som sa tento rok vrátila do izby s čokoládovými sušienkami, našla som Joannu, ako sa dotýka anjela a v očiach má slzy.

To ma prekvapilo, ale zrejme je v tom celý jej život.

Joanna ku mne prišla so svojím ctiteľom Scottom, predsedom futbalového klubu. Čakala som, že pôjdem k nim – Joannin